

ΕΑΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ ...

Εάν εκτελέσης επαινετήν τινα ἀρετήν, καὶ δὲν αισθανθῆς τὴν γεῦσιν τῆς θείας ἀντιλήψεως καὶ βοηθείας, μὴ θαυμάσης, καθ' ὅτι ἕως οὗτου δὲν ταπεινωθῆ ὁ ἄνθρωπος, δὲν λαμβάνει τὸν μισθὸν τῆς ἐργασίας του. Ἡ δὲ ἀμοιβὴ δὲν δίδεται εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ διὰ τὴν ταπείνωσιν αὐτοῦ, καὶ ὅστις καταφρονεῖ τὴν ταπείνωσιν, χάνει καὶ τὸν κόπον τῆς ἑαυτοῦ ἐργασίας. Ὅστις ὅμως προλάβει καὶ λάβει τὴν ἀμοιβὴν τῆς ταπείνωσεως, αὐτὸς ὑπερβαίνει τὸν ἔχοντα τὴν ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς.

Ἡ ἀρετὴ ὑπάρχει μήτηρ τῆς λύπης, καὶ ἐκ τῆς λύπης γεννᾶται ἡ ταπείνωσις, εἰς δὲ τὴν ταπείνωσιν δίδεται ἡ Χάρις. Λοιπὸν, ἡ ἀμοιβὴ δὲν δίδεται διὰ τὴν ἀρετὴν, οὔτε διὰ τὸν κόπον τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ διὰ τὴν ταπείνωσιν, ἥτις γεννᾶται ἐξ ἐκείνων, καὶ ἐάν λείψῃ ἡ ταπείνωσις, τὰ λοιπὰ γίνονται ματαιῶς.

Ἡ ἐργασία τῆς ἀρετῆς εἶναι ἡ φυλακὴ τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ. Τὸ δὲ περιπλέον τῆς ἐργασίας εἶναι ἡ καλὴ οἰκονομία τῆς διανοίας, ἥτις συνίσταται ἐκ τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς προφυλάξεως· καὶ ὅταν λείψῃ ἡ δύναμις τούτων τῶν δύο, ἡ πρώτη δὲν γίνεται δεκτὴ ἀντ' αὐτῶν. Διότι ὁ Χριστὸς δὲν ζητεῖ τὴν ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν, ἀλλὰ τὴν διόρθωσιν τῆς ψυχῆς, διὰ τὴν ὅποιαν ἐνομοθέτησε τὰς ἐντολάς. Τὸ μὲν σῶμα ἐργάζεται καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ ἐπίσης, ἀλλ' ἡ διάνοια ἐργάζεται ὡς θέλει, καὶ ἡ δικαιοῦται, ἡ κατακρίνεται. Εὐρίσκεται τις ἐργαζόμενος διὰ τῆς θείας σοφίας τὰ τῆς ζωῆς, εἰς τὰ ἀριστερὰ πράγματα, καὶ ἄλλος πάλιν ἐμπορεύεται τὴν ἀμαρτίαν, προφασιζόμενος τὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπερχομένην εἰς αὐτὸν θλίψιν καὶ στενοχωρίαν.

Ἡ ψυχὴ, ἥτις ἀπασχολεῖται εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ ζῆ μετ' ἀκριβοῦς πολιτείας καὶ φόβου Θεοῦ, δὲν δύναται νὰ μένῃ καθ' ἡμέραν ἄνευ λύπης. Διότι αἱ ἀρεταὶ εἰσὶν ἠνωμένα μετὰ τῆς λύπης, καὶ ὅστις δὲν δέχεται εὐχαρίστως τὰς θλίψεις, αὐτὸς χωρίζεται βεβαίως ἐκ τῆς ἀρετῆς. Ἐάν ἐπιθυμῆς τὴν ἀρετὴν, παράδος σεαυτὸν εἰς πᾶσαν θλίψιν καὶ στενοχωρίαν. Ἐπειδὴ αἱ θλίψεις γεννῶσι τὴν ταπείνωσιν. ☩

Ἰσαάκ ὁ Σύρος

Γερόντων

✘ Μὴν ἀφήνης τὸν νοῦ σου ἀργόν, διὰ νὰ μὴ διδαχθῆς τὰ κακά. Μὴν ἀφήνεσαι νὰ κυττάζῃς τὰς ἐλλείψεις τῶν ἄλλων, διότι, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῆς, θὰ εὐρίσκεισαι συνεργὸς τοῦ πονηροῦ καὶ ἀπρόκοπος εἰς τὸ ἀγαθόν. Μὴ συμμαχῆς ἐν ἀγνοίᾳ μετὰ τὸν ἐχθρὸν τῆς ψυχῆς σου... Ὅσον ἐσύ ἐν ἀγάπῃ σκεπάζεις τὸν ἀδελφόν, τόσοσιν περισσότεροσιν ἡ Χάρις σέ θερμαίνει καὶ σέ φυλάσσει ἀπὸ

συκοφαντίας τῶν ἀνθρώπων.

- ✘ Χωρὶς ἡσυχίαν ἢ Χάρις δὲν παραμένει· καὶ χωρὶς τὴν Χάριν ὁ ἄνθρωπος εἶναι μηδέν...
- ✘ Μάθε νὰ ὑπακούῃς ἀπροφασίστως καὶ χωρὶς ἀνταλλάγματα καὶ μὴ χρεώνης μετὰ οἰκονομίας καὶ συγκαταβάσεις τὸν Γέροντα, διότι εἰς τὸ τέλος, ἐδῶ ἢ ἐκεῖ, τὰ ἔξοδα ὄλων τῶν "οἰκονομιῶν" ἐσύ θὰ τὰ πληρώσης. Μὴ βαρύνῃς δι' ἀσημαντὰ πράγματα τὸν λογαριασμόν τῆς ψυχῆς σου.
- ✘ Πρόσεχε νὰ μὴ κατακρίνης, διότι ἀπὸ αὐτὸ παραχωρεῖ ὁ Θεὸς καὶ φεύγει ἡ Χάρις καὶ σέ ἀφήνει ὁ Κύριος νὰ πέφτης, νὰ ταπεινώνεσαι, νὰ βλέπῃς τὰ ἰδικὰ σου σφάλματα.

Γέρων Ἰωσήφ ὁ Ἡσυχαστής

- ✘ Ὅταν ὑποφέρωμεν θλίψεις, σωματικῶς καὶ ψυχικῶς, τότε κατέχομεν βεβαίαν τὴν μαρτυρίαν ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ, καὶ ὅτι ἡμεῖς συγκαταριθμούμεθα μετὰ τῶν προσφιλῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ.
- ✘ Μετὰ τὴν μετάνοιαν ὅλα διορθώνονται. Οὐδὲν ὑπάρχει, τὸ ὅποιον νὰ νικᾷ τὴν εὐσπλαχνίαν τοῦ Θεοῦ.
- ✘ Τὸ μικρὸν ἐλάττωμα μὴ τὸ καταφρονήσης καὶ εἰπῆς: Δὲν εἶναι τίποτε αὐτὸ ὄχι. Τὸ μικρὸν θὰ γίνῃ μέγαν, ἀλλὰ καὶ θὰ γεννήσῃ καὶ ἄλλα κακά· καὶ ἐκεῖνος, ποῦ δὲν θὰ ἐπιμεληθῇ τὸ μικρὸν, θὰ πέσῃ καὶ εἰς τὰ μεγάλα.
- ✘ Ἐάν δικαιολογήτε τὰς ἐνεργείας σας καὶ κατακρίνετε τὸν πλησίον σας ἀδελφόν, ἡ λύπη καὶ ἡ στενοχωρία δὲν θὰ σᾶς λείψουν ποτέ, ὡς μισθὸς τῆς παραβάσεως.

Γέρων Ἐφραίμ Φιλοθεΐτης

✘ Ὅ,τι καὶ ἂν σοῦ συμβαίνει κακὸ καὶ θλίβεσαι, ὁ νοῦς σου νὰ εἶναι στὸν Χριστὸ μας, νὰ μὴ στενοχωριέσαι. Πειρασμοὶ πάντα θὰ ὑπάρχουν, νὰ μὴ τοὺς δίνῃς σημασίαν. Ὁ νοῦς σου στὸν Θεὸ μας. Νὰ ζητᾷς νὰ σοῦ δώσῃ δύναμι, καὶ ὅλα περνοῦν ἀνώδυνα.

✘ Μετὰ τὴν ταπείνωσιν κερδίζει ὁ ἄνθρωπος πολλὰ. Εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ μισόκαλου διαβόλου.

Γέρων Μητροφάνης Ἀγιοταφίτης

Είς τούς νεομάρτυρες του Χριστού, πού μαρτύρησαν στά μαύρα χρόνια τής τουρκοκρατίας, συναριθμείται και ένας γενναίος δεκαοχτάχρονος Ἀθηναῖος, ὁ Ἅγιος Μιχαήλ Μπακνανᾶς ὁ Κηπουρός, γνωστός στήν ἐποχή του καί ὡς ὁ ψάλτης μέ τήν θαυμάσια φωνή.

Τόπος γέννησής του εἶναι ἡ Ἀθήνα. Ἡ φτωχή οικογένειά του ζῆ κάτω ἀπό τήν Ἀκρόπολη, στήν Ἀρχαία Ἀγορά, πρός τήν πλευρά τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, κοντά στό Θησεῖο. Χρόνος γεννήσεώς του εἶναι τό ἔτος 1753.

Από τούς εὐσεβεῖς γονεῖς του γαλουχεῖται μέ τήν πίστη στόν Χριστό καί ἀγάπη στήν Ἐκκλησία καί τήν πατρίδα. Γύρω του εἶναι ἀρκετοί ναοί καί οἱ ψαλμωδίες τους τόν προσελκύουν ἀπό τά νηπιακά του χρόνια.

Φτώχεια τής οικογένειάς του δέν τοῦ ἐπιτρέπει νά μάθῃ γράμματα. Ἐπιγραμματικά ἀναφέρεται αὐτό καί εἰς τόν Συναξαριστή: "Ἐμεινε δέ καί ἀγράμματος, διά τήν πολλήν πτωχείαν τῶν γονέων του". Αὐτός ὅμως, μαθαίνει κοντά εἰς τούς ἱεροψάλτες ἀρκετά πράγματα. Μαθαίνει ὕμνους, τροπάρια καί ψαλμούς, καί διακρίνεται εἰς αὐτά.

Οἱ ἀνάγκες τής ζωῆς τόν ἀναγκάζουν νά μπῆ ἀπό νωρίς στή βιοπάλη. Βοηθαίει στήν ἀρχή τόν πατέρα του Ἀντώνη, πού εἶναι κηπουρός. Ἐπειτα, καθώς βλέπει τόν πατέρα του ἀδύνατο καί ἀσθενικό, παίρνει τήν δουλειά στά χέρια του. Γίνεται πλέον ὁ ἴδιος κηπουρός καί ἀρχίζει νά ἐργάζεται σκληρά.

Σκαλίζει, σκάβει καί περιποιεῖται κήπους, περιβόλια, ἀμπέλια καί κτήματα νοικοκυραίων. Πηγαίνει στά μαντριά, γεμίζει κοφίνα μέ κοπριά, τά φορτώνει στόν γαῖδαρο του καί τά πηγαίνει στά χωράφια, πού ἔχει ἀναλάβει τή φροντίδα τους. Δουλεύει πότε ἐδῶ καί πότε ἐκεῖ. Σέ χτήματα κοντινά καί ἀπόμακρα. Ἀλωνίζει ὅλη τήν Ἀττική. Πηγαίνει ὅπου τόν καλεῖ ἡ δουλειά γιά νά βγάλῃ τόν ἐπιούσιο, νά συντηρήσῃ τόν ἑαυτό του καί τούς γονεῖς του. Ἀρκετές φορές φτάνει στό Μενίδι, στήν Ἐλευσίνα, κοντά στήν Πάρνηθα, ἀλλά καί στήν Πεντέλη.

Οἱ Ἀθηναῖοι, πού ἐνισχύουν τούς ἀντάρτες κατά τής τουρκικῆς τυραννίας, τούς ἀντάρτες πού λημεριάζουν στά βουνά τής Ἀττικῆς, ἐμπιστεύονται στόν νεαρό κηπουρό τήν ἀλληλογραφία τους καί τίς ἐνισχύσεις τους. Κανένας δέν ὑποπτεύεται τίποτα γι' αὐτόν.

Μερικές φορές ἡ πολύωρη ἐργασία καί οἱ μακρινές διαδρομές κουράζουν ὑπερβολικά τόν νεαρό Μιχάλη καί εἶναι δύσκολο νά ἐπιστρέψῃ στό σπίτι του. Ξενυχταίει τότε σέ ἐρημιές, μαντριά ἢ ἐξωκκλήσια. Προτιμᾷ τά ἐξωκκλήσια, ὅπου ἡ εὐωδία τους καί τό μελιχρό φῶς τῶν καντηλιῶν τοῦ προκαλοῦν κατάνυξη καί ἱερό δέος.

Τίς Κυριακές καί τίς γιορτές, ὁ Μιχάλης τίς ἀφιερώνει στόν Θεό. Πηγαίνει στήν Ἐκκλησία καί σιγοφέλνει κοντά στούς ψαλτάδες που τόν ἐνθαρρύνουν, καί ὁ ναός πλημμυρίζει ἀπό τούς θεσπέσιους βυζαντινούς χρωματισμούς τής μελωδικῆς του φωνῆς. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐνοριῖτες, ἀπολαμβάνουν τότε μία ψαλτική πανδαισία.

Ο νεαρός Μιχάλης, ὁ γιός τοῦ Ἀντώνη Μπακνανᾶ, εἶναι ἕνα ἐνάρετο παιδί, πού ὅλοι ἀγαποῦνε καί θαυμάζουνε. Εἶναι ἀριστος κηπουρός, ἀριστος ψάλτης, σοβαρός καί ἐμπιστος. Πολλοί ἐμπιστεύονται τήν τιμότητά του καί τοῦ δίνουν μεγάλα χρηματικά ποσά, γιά νά κἀν ἀγορές γιά λογαριασμό τους. Γίνεται ὁ παραγγελιοδόχος τους.

Ανησυχεῖ συχνά ἀπό τίς τουρκικές βαιοπραγίες πού γίνονται σέ βάρος Ἀθηναίων, ἀπό τίς ἀδικίες καί τίς αὐθαιρεσίες τους. Καταφεύγει τότε στά κοντινά Μοναστήρια, ὅπως τής Καισαριανῆς, καί ρωτᾷ τούς ἁγίους γέροντας, πῶς

νά ἀντιμετωπίσῃ τήν κατάστασι. Οἱ καλόγεροι τοῦ συνιστοῦν προσευχή. Τοῦ συνιστοῦν, μέ τά λόγια τοῦ Πατροκοσμᾶ, νά μείνῃ σταθερός στήν πίστη, ὅ,τι κι ἂν τοῦ συμβῆ:

"Τό κορμί σας ἄς τό κάψουν, ἄς τό τηγανίσουν, τά πράγματά σας ἄς τά πάρουν, μή σᾶς μέλει. Δώστε τα· δέν εἶναι ἰδικά σας· ψυχὴ καί Χριστός σᾶς χρειάζονται. Αὐτά τά δύο, ὅλος ὁ κόσμος νά πέσῃ, δέν μποροῦν νά σᾶς τά πάρουν, ἐκτός καί τά δώσετε μέ τό θελημά σας. Αὐτά τά δύο νά τά φυλάττετε· νά μὴν τά χάσετε".

ΑΓΙΟΣ ΜΙΧΑΗΛ

Εἶναι καλοκαίρι, Ἰουνίου τοῦ 1771. Ὁ νεαρός Μιχαήλ μετά τήν ὀλοήμερη κοπιαστική ἐρ-

γασία του, καί ἀφοῦ ἔχει χύσει ἄφθονο ἰδρώτα, αὐτός καί τό ζωντανό του, ἐπιστρέφει στό σπίτι του. Ἐχει ὅμως καθυστερήσει λίγο, καί ἔχουν πέσει τά πρῶτα σκοτάδια τής νύχτας.

Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Λίγο ἔξω ἀπό τήν Ἀθήνα τοῦ καιροῦ ἐκείνου,

ἔξω ἀπό τήν πόλι, κάπου στόν σημερινό Ἐθνικό Κήπο, σταματάει ὁ νεαρός Ἀθηναῖος νά πιῇ νερό νά δροισιστῇ στήν πηγῇ, πού ὑπῆρχε τότε ἐκεῖ, καί νά ποτίσῃ τόν γαῖδαρό του.

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ

Εδῶ ὅμως, τόν περιμένει μιὰ δυσάρεστη ἐκπληξη. Οἱ Τούρκοι τοῦ ἔχουν στήσει ἐνέδρα. Τόν

ξαφνιαζουν καί τόν ἀκινητοποιοῦν. Κάνουν ἐρευνα στά κοφίνα, στό σαμάρι τοῦ γαῖδουριοῦ. Ψάχνουν καί τόν ἴδιο παντοῦ καί τόν ρωτοῦν ἐπίμονα:

- Πές μας πού ἦσουν, ποιούς συνάντησες, τί μηνύματα μετέφερες, πού κρύβονται οἱ ἀντάρτες, οἱ ἐχθροί τής Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας...

Ο νεαρός Μιχαήλ τούς λέει κοφτά, πῶς δέν ξέρει τί σημαίνουν οἱ ἐρωτήσεις τους.

- Ἐγώ εἶμαι κηπουρός, φροντίζω περιβόλια καί κουβαλάω κοπριά. Κοιτάξτε τά σύνεργά μου. Ψάξτε ὅπου νομιζετε. Δέν ἔχω καμμιά σχέση μέ αὐτά πού λέτε...

Οἱ Τούρκοι ψάχνουν, ἀλλά δέν βρίσκουν κανένα ἐνοχοποιητικό στοιχεῖο. Αὐτό δέν σημαίνει τίποτα. Ἡ αὐθαιρεσία εἶναι σέ ἡμερησία διάταξι. Εἶναι εὐκόλο γι' αὐτούς, νά κατασκευάζουν ἐνόχους. Τήν ζωὴ τοῦ Ρωμηοῦ, τήν λογαριάζουν ὅσο ἕνα καλαμπόκι.

Τελικά, ἀνακοινώνουν στόν νεαρό Ἀθηναῖο ὅτι τόν θεωροῦν ἐνοχο καί ὅτι εἶναι κρατούμενός τους. Αἰσθάνεται τότε ἐκεῖνος μιὰ πνιγηρῆ ἀγωνία. Νιώθει τά σκηνοθετημένα δίχτυα τής τυραννίας, νά γίνονται βάρος στόν λαιμό του.

Ξέρει καλά τό γενναῖο Ἑλληνόπουλο, ὅτι ὁ νέος φρούραρχος τής Ἀθήνας, ὁ Μεχμέτ Πασᾶς, ἂν καί ὀνομάζεται "Καλοπασᾶς", εἶναι βάνουσος, φίδι φαρμακερό, καί ἀποφασίζει καταδικες, ἔστω κι ἂν στηρίζονται σέ κραυγαλέες συκοφαντίες.

Τὸ κακό μαντάτο τής συλλήψεώς του τό μαθαίνει γρήγορα ὅλη ἡ Ἀθήνα. Κρυφοκουβεντιάζουν γι' αὐτό παντοῦ καί φοβοῦνται τό χειρότερο. Πολλοί Ἀθηναῖοι μιλάνε γιά λύτρα, νά βροῦνε χρήματα νά ἐξαγοράσουν τόν κρατούμενο. Γίνονται προσπάθειες, ἀλλά δέν μπορεῖ νά συγκεντρωθῇ τό ἀναγκαῖο ποσό.

Στό μεταξύ, τό παλληκάρι φυλακίζεται κι ἀνακρίνεται. Ἀνακρίνεται καί πιέζεται νά ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι ταχυδρόμος, συνεργάτης τῶν ἀνταρτῶν πού πολεμοῦν τήν τουρκική ἐξουσία. Εἶχαν ἐκδηλωθεῖ τόν καιρό ἐκεῖνο δυναμικές ἐστίες ἀντιστάσεως στά βουνά τής Ἀττικῆς, γεγονός πού ἐνοχλοῦσε τούς Τούρκους δυνάστες.

Καθώς βλέπουν ὅτι αὐτός δέν ὁμολογεῖ καί ἀρνεῖται κάθε ἐνοχή, κάνουν τήν φυλακή του τόπο μαρτυρίου. Οἱ φρουροί τοῦ δεσμοτηρίου γυμνώνουν τό σῶμα του καί ἀρχίζουν νά τόν μαστιγώνουν. Ἀνοίγουν οἱ σάρκες του καί τρέχει τό ἀγνό αἷμα τοῦ Μάρτυρα. Ἡ πείνα, ἡ δίψα, ἡ ἀγωνία, ἡ ἀπο-

μόνωσι καί ὁ πόνοσ τῶν πληγῶν τόν τσακίζουν ἡμέρα μέ τήν ἡμέρα. Ἄδυνατίζει φοβερά, γίνεται ἡ σκιά τοῦ ἑαυτοῦ του. Μόνη του παρηγορία εἶναι ἡ προσευχή.

Σέ αὐτήν τήν δύσκολη καί τραγική ὥρα, πλησιάζουν τόν κρατούμενό τους οἱ Τοῦρκοι καί τοῦ προτείνουν νά ἀλλαξοπιστήσῃ, νά γίνῃ μωαμεθανός. "Ἐτσι μόνο, τοῦ λένε, μπορεῖ νά σώσῃ τὸ κεφάλι του!

Ὁ νεαρός Μάρτυρας σκέφτεται τότε ὅσα εἶχε ἀκούσει ἀπό τοὺς καλογήρους, σχετικά μέ τόν Χριστό καί τήν ψυχή, καί τοὺς λέει:

- Ἐγὼ δέν προδίδω τήν πίστι μου. Δέν ἀρνοῦμαι τόν Χριστό μου. Ἄπιστος δέν γίνομαι, καθὼς μέ συμβουλευέτε.

"Ἐτσι, τὰ σχέδια τῶν μεμετῆδων ἀποτυγχάνουν. Ἡ ὀργή τους ὅμως μεγαλώνει. Τελικά ἀποφασίζουν τήν θανατική καταδική τοῦ Νεομάρτυρα μέ ἀποκεφαλισμό!

Στό μεταξύ ὅμως οἱ Τοῦρκοι, φιλικά δῆθεν, τόν πιέζουν ψυχολογικά νά γίνῃ μουσουλμάνος, νά σώσῃ τήν ζωή του, γιατί εἶναι κριμα νά πεθάνῃ τόσο νέος. "Δέν χάθηκε ἀκόμα ἡ εὐκαιρία νά ζήσῃς", τοῦ ψιθυρίζουν.

Σότε ἐπισκέπτεται τόν μελλοθάνατο Μιχαήλ ἓνας εὐσεβὴς Χριστιανός, Γεωργάκης ὀνομαζόμενος, γνωστός, φίλος του, ὄριμος στήν ἡλικία, νά τόν συμβουλέψῃ νά κρατήσῃ σταθερή τήν πίστη του. Καθὼς κουβεντιάζει ὅμως μαζί του ἐνθουσιάζεται, γιατί βλέπει πὼς ἔχει μπροστά του ἓνα γενναῖο παλληκάρι τοῦ Χριστοῦ. Φεύγει σέ λίγο ἀπό τὸ μπουντροῦμι τοῦ Μάρτυρα ὁ Γεωργάκης συγκινημένος, ἀλλά καί ὑπερήφανος. Ὁ φίλος του ὁ Μιχαλιός, ὅπως τόν ἀποκαλοῦσε, ὡμολογοῦσε τόν Χριστό ἀνένδοτα.

Στίς ὀκτῶ Ἰουλίου τοῦ 1771, βραδυνές ὥρες, κυκλοφόρησε ἡ εἰδηση ὅτι τήν ἐπομένη θά ἀποκεφαλιστῇ ὁ Νεομάρτυρας Μιχαήλ Μπακνανάς. Ἡ εἰδηση προκαλεῖ θλίψι καί βουβαμάρα. Οἱ πιστοὶ τρέχουν στοὺς ναοὺς καί παρακαλοῦν τόν Θεό νά στηρίξῃ τόν γενναῖο στρατιώτη Του.

Στὴν ἄλλη ἡμέρα, ἐνάτη Ἰουλίου, βγάζουν τόν Νεομάρτυρα ἀπὸ τήν φυλακή δεμένο καί τόν ὀδηγοῦν στό τέλος τῆς μικρᾶς ἐπίγειας ζωῆς του. Οἱ Ἀθηναῖοι μέ μάτια δακρυσμένα βγαίνουν στοὺς δρόμους νά θαυμάσουν τὸ παλληκάρι τους, νά τὸ ἀποχαιρετήσουν.

Σέ λίγο, φρουρούμενος ὀδηγεῖται στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου του. Προχωρεῖ μέ θάρρος, ἀποχαιρετᾶται, πάνω στό ἄνθος τῆς νεότητός του, Ἀθηναῖος καί Ἀθηναῖες, ζητώντας τους συγχώρεση. Εἶναι ξυπόλυτος, κουρασμένος, ἐξαντλημένος, ἀλλά μέ λάμψι στό μάτι. Εἶναι "ὁ ἐρχόμενος ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης", πού θά λάβῃ σέ λίγο τὸ στεφάνι τοῦ Μάρτυρα. Τό στεφάνι αὐτό, τόν κρατᾶει ὀρθο καί τοῦ δίνει δύναμι στό ἀνηφόρισμά του.

Ὅταν τὸ ἀπόσπασμα φτάνει εἰς τόν τόπο τῆς σφαγῆς, ὁ Νεομάρτυρας, ἰδρωμένος καί σκονισμένος, παίρνει τήν κατάλληλη θέση γιά τόν ἀποκεφαλισμό του. Κλίνει τὸ κεφάλι του, ἐνῶ τὰ χεῖλη του ψιθυρίζουν τήν στερνὴ προσευχή του. Ὁ δήμιος χτυπάει πλάγιαστά στόν τράχηλο τὸ ξίφος του, γιά νά προκαλέσῃ ταραχή καί λιποψυχία στόν Μάρτυρα. Ὁ Μιχαήλ ὁ Ἀθηναῖος, ὁ γνωστός κηπουρός καί ψάλτης, καταλαβαίνει τὸ διαβολικὸ τέχνασμα τοῦ δήμιου καί φωνάζει:

-Χτύπα με, μωρέ, γιά τήν Πίστη!

Σότε αὐτός, σηκώνει αἰμοβόρικα τήν κοφτερὴ χατζάρα του καί κόβει τὸ κεφάλι τοῦ γενναίου στρατιώτου τοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἀγνό του αἷμα, ποτίζει τὸ χῶμα τῆς Ἀτικῆς καί στεριώνει τήν πίστη πολλῶν ὀλιγόπιστων καί ἀδυνάτων ψυχῶν...

Στὴν νύχτα οἱ Ἀθηναῖοι πήγανε μέ πολλές προφυλάξεις, πήρανε τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου καί ψάλανε κρυφά τήν νεκρώσιμο ἀκολουθία του. Ἐπειτα τόν ἐνταφίασαν μέ ἱεροπρεπῆ συγκίνηση. Ὅλα ἐγιναν κρυφά, γιατί ὁ Νεομάρτυρας εἶχε χαρακτηριστεῖ ληστής ἀπὸ τοὺς τυράννους καί ἀπαγορευόταν καί ἡ ταφή του.

Ἐγκυροὶ ἐρευνητὲς θεωροῦν ὡς τόν τόπο τοῦ μαρτυρίου τοῦ Νεομάρτυρα Ἁγίου Μιχαήλ τοῦ Ἀθηναίου, τόν χώρο "στὶς στήλες τοῦ Ὀλυμπίου Διός". Αὐτὸ ὑποστηρίζει καί ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος στό βιβλίο του, "Νεομάρτυρες". Ὁ Μάρτυρας αὐτός τοῦ Χριστοῦ φαίνεται ὅτι ἀνακηρύχτηκε γρήγορα Ἅγιος. Γράφοντας γι' αὐτόν στό "Νέο Μαρτυρολόγιο", πού ἔγραψε τὸ 1802, ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, σημειώνει: "Ἐμαρτύρησεν ἐν Ἀθήναις ὁ Ἅγιος Μιχαήλ ὁ Κηπουρός".

Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας τιμᾷ τόν Μάρτυρα αὐτόν τῆς Πίστεως καί τῆς πατρίδος, ὡς Ἅγιον Μιχαήλ Κηπουρόν, ἢ Ἅγιον Μιχαήλ τόν Νέον, στὶς 30 Ἰουνίου ἢ στὶς 9 Ἰουλίου.

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, γενέτειρα τοῦ Ἁγίου, μέ ἀπόφασι τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τὸ 1936, ἔδωσε τὸ ὄνομά του, τιμῆς ἕνεκεν, σέ ἓνα δρόμο στόν συνοικισμό Νέος Κόσμος (Δουργούτη).

Ὁ Μάρκος, ὁ πῖό νέος ἀπὸ τοὺς ὑποτακτικούς τοῦ Ἀββᾶ Σιλουανοῦ, ἦταν ἀπὸ πλοῦσια οἰκογένεια, ἀρχοντική. Δέν πέρασε πολὺς καιρὸς ἀφ' ὅτου ἔφυγε κρυφά ἀπὸ τὸ σπίτι του γιά νά γίνῃ Καλόγερος καί ἡ μητέρα του, πού τόν εἶχε μοναχογιό, πήγε στὴ Σκῆπη νά τόν συναντήσῃ, μήπως τόν πείσει νά γυρίσῃ πίσω. Εἶχε φέρεi μαζί της μεγάλη συνοδεία ἀπὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό, ὅπως ἔβγαῖναν τὰ χρόνια ἐκεῖνα ἔξω οἱ ἀρχόντισσες.

Ὁ Ἀββᾶς Σιλουανὸς βγήκε νά τὴν προῦπαντήσῃ. Ἐκεῖνη, κλαίγοντας ἀπαρηγόρητα, τοῦ ζήτησε τόν γιό της. Ὁ Γέροντας, γιά νά τὴν παρηγορήσῃ, πήγε εὐθύς στό μαγειρεῖο, ὅπου ὁ Μάρκος ἐτοίμαζε τὸ φαγητό τῶν Ἀδελφῶν, καί τόν πρόσταξε νά βγῇ ἔξω νά τόν ἰδῇ ἡ μητέρα του. Ὁ νέος, γιά νά μὴν παρακούσῃ, βγήκε ἀμέσως, ὅπως ἦταν ἐκεῖνη τήν στιγμή, κατάμαυρος ἀπὸ τόν καπνὸ, φορώντας τὸ παλιό, σχισμένο ρούχο πού εἶχε γιά τήν ὑπηρεσία του. Ἐκλείσε τὰ μάτια του, γιά νά μὴν ἰδῇ κανέναν, πήγε κοντὰ στὴν συνοδεία τῆς μητέρας του, εὐχήθηκε σχεδόν ψιθυριστά, "ὁ Θεὸς νά σᾶς ἐλεήσῃ", καί βιαστικός γύρισε στὴν δουλειά του.

Ἀπὸ κανενός τόν νοῦ δέν πέρασε, πὼς ὁ ἀπεριποίητος ἐκείνος Καλόγερος μποροῦσε νά ἦταν τὸ πρῶην ἀρχοντόπουλο. Ἡ μητέρα του, πού οὔτε αὐτὴ τόν γνώρισε, ἀνυπόμονη, μέ τὴ λαχτᾶρα τοῦ παιδιοῦ της, μῆνυσε πάλι στόν Ἀββᾶ Σιλουανὸ νά τῆς τὸ στείλῃ.

Ὁ Γέροντας φώναξε παράμερα τόν Μάρκο καί τοῦ εἶπε αὐστηρά:

- Δέν σοῦ εἶπα, παρήκοε, νά βγῆς ἔξω, νά σέ ἰδῇ ἡ μητέρα σου;

- Ἐκανα ὅπως μοῦ εἶπες, Ἀββᾶ, ἀποκρίθηκε ταπεινά ὁ νέος. Πῆγα καί τοὺς εὐχήθηκα νά τοὺς ἐλεήσῃ ὁ Θεός. Ἀλλὰ μὴ μοῦ πῆς νά ξαναβῶ, γιά νά μὴν σέ παρακούσω.

Ὁ Γέροντας θαύμασε τὴν ἀποφασιστικότητα τοῦ νέου. Ὑστερα πήγε ὁ ἴδιος καί εἶπε στὴν ἀρχόντισσα, πὼς ὁ γιός της ἦταν ὁ Καλόγερος, πού τοὺς εὐχήθηκε πρὶν ἀπὸ λίγο νά τοὺς ἐλεήσῃ ὁ Θεός. Τὴν παρηγόρησε μέ τὰ σοφά του λόγια καί τὴν ἔπεισε νά φύγῃ, χωρὶς νά τόν ἐνοχλήσῃ πιά.

ΓΕΡΟ - ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ

Ὁ ὑποτακτικός τοῦ Πατρὸς Ἰωακείμ, Θεοφύλακτος Μοναχός, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Γέροντά του, εἶδε ὑπερφυσικά φαινόμενα πού προξενοῦν θεῖο φόβο καὶ τρόμο.

Μία ἡμέρα, ἐκεῖ πού ἔκανε τὸν κανόνα του - ιδιαίτερη προσευχή - ὅπως τοῦ τὸν εἶχε παραδώσει ὁ Γέροντάς του, εἶδε ἕναν Σταυρό φωτεινὸ νά λάμπη ἀπὸ τὴν γῆ μέχρι τὸν οὐρανὸ καὶ νά φέγγη ὅπως ὁ ἥλιος. Ἐκουσε δὲ καὶ φωνή πού ἔλεγε: "Ὁὐαὶ καὶ ἀλλοίμονο στοὺς Ἡγουμένους, στοὺς Γεροντάδες καὶ στοὺς ἀρχηγούς τῶν Ἐκκλησιῶν, πού δέν φροντίζουν γιὰ τοὺς ὑποτακτικούς καὶ τοὺς παπὰδες καὶ κυρίως τοὺς νέους, νά τοὺς ὀδηγοῦν εἰς τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν ἢ τιμωρία καὶ ἡ καταδίκη τους θά εἶναι μεγάλη ἀπὸ τὸν δίκαιο Κριτὴ!".

Ὁ Γέρο - Θεοφύλακτος εἶδε ἀλλήφορὰ, στό κατώφλι τῆς πόρτας τοῦ Κυριακοῦ, νά εἶναι κάτω Σταυρός καὶ μπαίνοντας μέσα οἱ Παπὰδες, πατοῦσαν πάνω! Τοῦτο, τοῦ ἦρθε φῶτισι, ὅτι φανέρωνε τοὺς Παπὰδες, Μοναχοὺς καὶ Χριστιανούς, πού μπαίνουν εἰς τὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ νά

κάνουν προσευχή, ἐνῶ εἶναι γεμάτοι μῖσος καὶ κακία. Αὐτὸ σημαίνει καταφρόνησι στό Πάθος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν Σταυρὸ Του, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ Δεσπότης Χριστὸς κήρυξε τὴν ἀγάπη καὶ ὄχι τὸ μῖσος.

Ὁ ἴδιος, σὲ ὄραμα, εἶδε μεγάλη λίμνη, εἰς τὴν ὁποία πέφτανε οἱ ἄνθρωποι καὶ χώνευαν μέσα. Ἐκουσε δὲ συνέχεια φωνὴ πάνω ἀπὸ τὴ λίμνη, πού ἔλεγε: "Θεέ μου, ἐλέησον τὸν κόσμον σου". Αὐτὴ ἡ φωνὴ, τοῦ ἦρθε ἐμπνευσι, πὼς εἶναι τῆς Παναγίας Θεοτόκου, πού προσεύχεται γιὰ ὅλον τὸν κόσμον.

Ἄλλοτε πάλι, εἰς τὴν Σκήτη αὐτὴ, ὑπῆρχε μεγάλη διαφωνία καὶ φιλονικία μεταξύ τῶν Μοναχῶν γιὰ τὸ ὑδραγωγεῖο, καὶ ὅλοι οἱ Πατέρες ἔκαναν λιτανεῖα, νά τοὺς φωτίσει ὁ Θεὸς τί νά κάνουν.

Ὅτε ὁ Γερο-Θεοφύλακτος ἄκουσε φωνὴ πού ἔλεγε:

"Ταλαίπωροι, δέν βλέπετε τοὺς πύρινους ποταμούς, πού ἔρχονται ἐναντίον τῆς Σκήτης; Γιατί τρώγεστε; Πρέπει νά ξέρετε ὅτι, γιὰ νά κάνετε θεάρεστο ἔργο, πρέπει νά ἔχετε ἀγάπη καὶ ταπεινῶσι!"

Ο ΓΕΡΟ - ΜΗΝΑΣ

Στὴν Καλύβα "ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ" τῆς ἱεράς ΣΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ, ἔζησε, μὲ πολὺ σκληρὸ ἀσκητικὸ ἀγῶνα, ὁ Ἱερομόναχος Μηνᾶς. Καταγόταν ἀπὸ τὸ Μαυροβούνι τῆς Σερβίας, Ἑλληνας σπὴν καταγωγή. Εἶχε μεγάλη εὐλάβεια στό θεῖο, πολὺ φόβο Θεοῦ, καὶ ἀγαποῦσε ὅλους τοὺς Πατέρες μὲ εὐκρινὴ ἀγάπη. Ὅπως ὠμολόγησαν οἱ Πατέρες τῆς Σκήτης αὐτῆς, ἔφτανε τὸ ἡμερονύχτι νά κάνη, μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Πνευματικοῦ του, ἀπὸ χίλιες μέχρι τρεῖς χιλιάδες μετάνοιες καὶ πενήντα - ἑκατὸ κομποσχοῖνια.

Σάν μοναδικὸ ὄπλο ἐναντίον τῆς πολυλογίας εἶχε τὴν προσευχή, πού δέν ἔλειπε ἀπὸ τὸ στόμα του, γι' αὐτὸ καὶ τὰ λόγια του μὲ τοὺς Πατέρες ἦταν ἐλάχιστα· δέν ἄδειαζε νά μιλήσῃ ἀπὸ τὴν προσευχή. Ἐτσι ἀγωνιζόμενος, ἔφτασε σὲ βαθύ γῆρας καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα του στόν Κύριο, ἀντιμετωπίζοντας τὸν θάνατο μὲ χαρὰ καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ μακαριότητος.

Αθωνικά

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΩΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Ἀριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6-€

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ

ΤΕΛΟΣ

Ταχ. Γραφεῖο
ΑΘΗΝΑ 14

Ἀριθμὸς Ἀδείας
4 93 9

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με